

Egyikük sem hitt a szerelemben,
de mindketten hittek egymásban.

FALL

zuhanás

VIP
SOROZAT 3.

fine
selection

K R I S T E N C A L L I H A N

K R I S T E N C A L L I H A N

FALL

z u h a n á s

VIP SOROZAT 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

A szerző megjegyzése

John (más néven Jax) egy túlélő. Depresszióval és szorongással küzd. Évekkel ezelőtt öngyilkosságot kísérelt meg (erről nincs részletes leírás ebben a könyvben), ami teljesen új irányt adott az életének, és arra is kihat, hogyan áll hozzá a Stellával való kapcsolatához.

John történetének megírásával arra is szerettem volna rávilágítani, hogy azok, akik mentális problémákkal küzdenek, nem feltétlenül örök pesszimisták. Gyakran rendkívül intelligens, tehetséges, vicces és karizmatikus emberek. Ez alól John sem kivétel. Reménykedem benne, hogy ti is legalább annyira szeretni fogjátok őt, mint én.

Ez a könyv különleges a számomra, mert Johnhoz hasonlóan én is küzdöttem depresszióval és szorongással. Nehéz erről beszélni, mégis minél jobban megnyílok mások előtt a témával kapcsolatban, annál világosabbá válik, hogy nem vagyok egyedül. Olyan sokan szenvednek némán. De nem kell, hogy ez így legyen. Vannak, akik segíthetnek.

Minden tőlem telhetőt megtettem annak érdekében, hogy a lehető legnagyobb tisztelettel és minél valóságosabban ábrázoljam az ezzel kapcsolatos dolgokat. És bár kikértem a téma néhány szakértőjének véleményét, és olyanokét is, akik hasonló cipőben járnak, de tisztában vagyok vele, hogy a dolgok nem egyformán csapódnak

le minden egyes emberben. Szóval minden esetleges tévedés csakis az én hibáim.

Végül, de nem utolsósorban, amennyiben fájdalom gyötör, arra biztatlak, hogy kérj segítséget valakitől – egy baráttól, egy családtagtól, egy orvostól vagy egy terapeutától! Meglehet, hogy nehéznek tűnik megtenni az első lépést, de mindent megváltoztathat.

Szeretettel:

Kristen

*„Ha a szemem képes lenne megmutatni, mi zajlik a lelkemben,
mindenki sírva fakadna, amikor mosolyogni lát.”*

– Kurt Cobain



1. fejezet

STELLA

Követ egy férfi. Kilencvenkilenc egész öt tized százalékban biztos vagyok benne. Ennek rettegéssel kellene eltöltenie, jelen pillanatban mégis inkább lenyűgözőnek találom a dolgot. Vetek egy lopott pillantást a bioalmákkal teli tároló fölött a fent említett zaklatóra. Magas, karcsú és izmos – legalábbis erre enged következtetni a mód, ahogy a kabátja körülöleli széles vállát –, a vonásai szépen rajzoltak, az álla markáns, mégis finoman metszett. A haja csokoládébarna, a bőre napbarnított. Csoki és mogyoróvaj. Isteni!

Elfojtok egy horkantást. Soha nem jó ötlet éhesen vásárolni menni; hirtelen mindent ínycsiklandónak lát tőle az ember. És rendben, talán csak úgy nyolcvanszázalékos bizonyossággal merném állítani, hogy a pasi követ engem. Vizsgáljuk meg a tényeket: ez a Megasze-xi Fickó minden egyes részlegnél felbukkant, ahol eddig jártam, de nem olyan típusnak tűnik, aki követne másokat. Olyan visszafogottan és tartózkodóan viselkedik, mint aki igyekszik elkerülni, hogy bárkinek is feltűnjön a jelenléte. Sok szerencsét ehhez! A pasas való-sággal ragyog. Ennek semmi köze a kinézetéhez, annál több viszont a belőle áradó ellenállhatatlan vonzerőhöz. Ez utóbbi annyira erős, hogy valahonnan halványan ismerősnek is tűnik, ami természetesen

nevetséges. Egy ilyen szexi fickóra mindenképpen emlékeznék, ha az útjaink valaha is keresztezték volna egymást korábban.

Vajon tényleg követ engem? Ez még mindig kérdéses. További vizsgálatot igényel.

A lehetséges zaklató ekkor felpillant. Hatalmas keze egy szép, érett, piros Honeycrisp alma köré fonódik, ami ugyanaz a fajta, amit néhány pillanattal korábban én is a kosaramba tettem. A kifejező, sötét szemöldök alatt megbúvó jádezőld szempár megakad rajtam, mielőtt még elfordíthatnám a tekintetem. A szívem vadul dobog, rajtakapottnak érzem magam.

Nem, egyértelmű, hogy a pasas nem követ engem. A hozzá hasonló férfiak soha egyetlen pillantásra sem méltatják a hozzám hasonló lányokat. Sokkal jobban bejönnek nekik a magas, karcsú, tökéletes csontozatú istennők, vagy az apró termetű, hatalmas szemű és huncut mosolyú kis tündérek. Rá sem néznek az átlagos magasságú, átlagos súlyú és átlagos külsejű lányokra. Én már csak tudom. Egész életemben levegőnek néztek a hasonszőrű pasasok. Már az általános iskola első osztályában is ez volt a helyzet, amikor a kis Peter Bondi minden egyes lányt megkergetett, hogy csókot lopjon tőlük – engem kivéve.

Rettenetes dolog rádöbbsen, hogy te vagy az egyetlen lány, akihez még az osztály fikaevője sem hajlandó hozzáérni. Még most is fájdalmas visszaemlékezni azokra az időkre, amikor a szünetekben kénytelen voltam végignézni, ahogy a többi lány sikítózva menekül az őket kergető Csókos Péter elől.

Nem mintha jogom lenne panaszkodni. Nekem is vannak jó tulajdonságaim: makulátlan a bőröm – ez sosem hátrány –, és egészen szép az ajkam. Az anyukám mindig Bardot-nak hívott, na persze nem azért, mert úgy néztem ki, mint a hatvanas évek nagy

mozisztárja, hanem azért, mert úgy gondolta, hogy olyan a szám, mint az övé. Méh csípte ajak, anya mindig így nevezte, ami igazán fájdalmasan és undorítóan hangzik. A hajam is egy valóságos áldás: selymes, vörösarany színű, és lágyan göndörödik.

Ma már kimondom: imádom a hajamat – de huszonkilenc évnek kellett eltelnie, hogy közben ne aggodalmaskodjam azon, hogy esetleg hiúnak tűnök miatta. Akadnak férfiak, akik a hajam láttán valami többre számítanak, ami az arcomat illeti. Lehengerlő szépséget várnak, nem egy átlagosan vonzó nőt. Honnan tudom? Onnan, hogy mondták már néhány alkalommal. Aú! És a hajhoz természetesen szeplők is járnak. A férfiak vagy imádják, vagy gyűlölik őket.

Őszintén szólva, sokkal nagyobb valószínűséggel vonzódnak hozzám a képregények szerelmesei. A puha testű, de éles elméjű pasik. Nekem bejön a dolog. A személyiség sokkal fontosabb számomra, mint az izmok. Ezzel csak arra akarok kilyukadni, hogy Mr. Perzselően Szexi most minden bizonnyal azon töpreng, mit is keresek én ugyanazokon a helyeken, ahol ő is jár, és egyáltalán nem érdeklődik irántam.

A fejemet csóválom az üldözési mániám miatt, majd a kekszek felé veszem az irányt. Legnagyobb szomorúságomra a polcok valóssággal tátonganak az ürességtől. Hózilla, ahogy a média nevezi, errefelé tart. Mivel március van, és a New York-iak már éppen kezdtek élvezni a tavaszi időjárást, senki sem örül különösebben a meglepetésviharnak. Igazi városlakókra jellemző módon, amint felmerült a lehetősége, hogy a boltok ténylegesen bezárhatnak, mindenki pánikba esett. Elkezdtek felhalmozni az alapvető fontosságú dolgokat, a vécépapírt, a kenyeret, a vizet és az egészségtelen rágcslálnivalókat.

Igazából sosem értettem ezt a kenyér dolgot, mert úgy tűnik, hogy az emberek nem vesznek semmit, amit megehetnének a kenyérükkel.

A mogoróvajból továbbra is bőségesen van a polcokon, ahogy lekvárból is. Mihez kezdenek vajon a vásárlók a kenyérükkel vészhelyzet esetén? Lekuporodnak a nagy halom vécepapírjuk mellé, és üres kenyérszeleteket majszolgatnak, amíg megérkezik a segítség?

Bárhogy legyen is, mindössze néhány csomag csokis kekszet és egyetlen magányos doboz duplakrémes Oreót látok. *Ne féljetelek, kis duplakrémes csodáim, én majd remek otthont találok a számotokra!* Megragadom a dobozt, és éppen készülök betenni a kosaramba, amikor Mr. Mogoróvaj és Csokoládé befordul a sarkon. Megint?

Amikor megpillant, magabiztos léptei elbizonytalanodnak, és enyhén megemelkedik a szemöldöke, mintha ő is azt gondolná: *már megint te?* Aztán vet egy pillantást a kezemben lévő Oreóra, és elkeskenyedik az a szép ajka. Mert tényleg szép, mármint az ajka. Formás, széles, nem túl telt, nem túl keskeny, egyszerűen csak...

Jézusom! A száját fixírozom, ő pedig engem bámul!

Úgy meredünk egymásra, mint a pisztolyhősök az *Újra szól a hatlövetű* című filmből. A pillanat feszültségtől terhes, nekem pedig forráság árad szét a hasam aljában és a lábam között. Szégyenemben sarkon fordulok, és elmenekülök. Mint valami gyáva nyúl. Érzem, hogy vörösség kúszik szét az arcomon. Már az is elég kínos, hogy kétszer bámuláson kaptak. De még szörnyűbb úgy állni ott, mint aki épp rosszaságon töri a fejét, vagy valami ilyesmi.

Túlságosan is tudatában vagyok a fenekemnek és annak, milyen jól el vagyok eresztve ezen a téren, miközben elsietek a reklámlaplákátok önelégülten vigyorgó tündérei mellett. Dühít, hogy ilyen könnyen zavarba jöttem, ezért úgy döntök, lelassítok, és előnyt kovácsolok az adottságaimból, egy kis extra riszálást viszek a mozdulataimba.

Mivel a rövid összecsapás felzaklatott, kapkodva szerzek magamnak egy doboz tampont és egy új tusfürdőt, aztán megindulok a jégkrémek részlege felé. Terveim vannak, amiknek szerves részét képezi a keksz, a karamellszós és a kedvenc mentás-csokicseppes jégkrémem.

Amint befordulok a sarkon, hirtelen lefékezek. Mr. Magas, Komor és Vádló Tekintetű épp akkor nyitja ki a fagyasztó ajtaját, és már nyúl is az utolsó...

– Nem a mentásat veszed ki! – Ez nem kérdés.

A pasas mozdulata megáll. Sötét szemöldöke megint megemelkedik, ezúttal kicsit magasabbra szökken, és egy kicsit felháborodottabbnak is tűnik. Az a szempár! Istenem! Zöld bűnbeesés, sűrű és dús szempillákkal körülvéve. Lányos szempillákkal. De nincs semmi más, ami lányos lenne a férfiban.

– És ha mégis?

Apró borzongás fut végig a bőrömon, aminek semmi köze a fagyasztóból kiáramló jeges levegőhöz. A pasas enyhe brit akcentussal beszél, ami helyenként már megkopott, mint egy sokat viselt farmer. És a hangja?! Jaj! Olyan, mint a szex és az átizzadt lepedők, az összetört kekszdarabokat borító forró karamell.

Komolyan, muszáj ennem, mielőtt legközelebb vásárolni indulok. Legjobb lenne gyorsan fizetni és hazamenni, de most a mentás-csokicseppes jégkrém a tét. Végigvonulok a polcok között, teljes tudatában annak, hogy a testem valósággal hasítja a levegőt, ahogy egyre közeledem a célomhoz. A fenébe, ez a fickó igazán lehengerlő, valósággal áradnak belőle az ellenállhatatlan feromonok, és az ingerültsége ellenére is piszkosul szexi. Igyekszem megacélozni magam a vonzerejével szemben.

– Egész nap erről a jégkrémről álmodoztam. – És már csak egy doboznyi van belőle. Jézusom! Mi van ezzel a bolttal? Talán az összes városlakó itt járt, hogy kifossa?

Mr. Perzselően Szexi ekkor áthelyezi a testsúlyát, izmos és karcsú teste felém hajol.

– Én is erről álmodoztam – feleli, és a keze a doboz teteje köré fonódik.

Na, azt már nem! *Ó, ez háború, haver!*

Megragadom a doboz alját.

– Nem akarsz egy nő és a jégkrémje közé állni, cimbora!

A pasas szeme résnyire szűkül. Istenem, annyira ismerősnek tűnik! De nem afféle „*ó, hol voltál egész eddigi életem során*” módon. Sokkal inkább amolyan „*láthattalak mostanában a híradóban – és kérlek, Istenem, add, hogy ne egy gyilkosság lehetséges gyanúsítottja legyem*” típusú helyzet ez. Szexi behemót gyilkos? Ja, persze. Az biztos, hogy van valami rosszfiús a fickó kisugárzásában.

A haja oldalt rövid, de fölül hosszabbra van hagyva. A kusza tincsek a szemébe hullanak, és az örülten hosszú szempilláiba gabalyodnak. Eszelősen erős bennem a késztetés, hogy hátrasimítsam azokat a tincseket, de semmi ilyesmit nem teszek.

A pasas metsző tekintetétől mozdulatlanra dermedek. Basszus, milyen tekintélyt parancsoló és magabiztos! Az a fajta arrogancia árad belőle, amiről lerí, hogy megszokta, hogy minden téren az ő akarata érvényesül. Ismét módosulnak a benyomásaim, és az jut eszembe, hogy talán valami gazdag srác lehet inkognitóban. Szürke pulóvere kasmír, és bár a szövetkabátja és a farmerje eléggé vi-seltes, a szabása mindkettőnek túl jó ahhoz, hogy valami tucatda-rab legyen. A munkám elég sok tehetős férfival hozott össze ahhoz, hogy felismerjem, ha jó minőségű ruhákat látok.

Ez a pasas vagy gazdag, vagy nagyon jó szemmel válogat a használt ruhák között. És furcsa módon továbbra is ismerősnek tűnik. De fogalmam sincs, hogy honnan, és ez eléggé furcsa. Elég jól értek az emberekhez, de ezt a pasast nem igazán lehet kategóriákba illeszteni.

Az idegen hangja ekkor kérlelhetetlenné válik.

– A tiéd lett az Oreo, édes. A jégkrémet én viszem – közli.

Közelebb rántom magamhoz értékes zsákmányomat.

– De, hogy teljes legyen az élmény, A Mentára is szükség van!

– A Mentára? – A pasas felnevet. – Ez most komoly? Tényleg úgy utalsz a jégkrémre, mintha valami szupererő lenne?

– Egy dolog biztos, minden megvan benne, ami a boldogságomhoz szükséges.

A tekintélyt parancsoló szemöldök ismét magasba szökken.

– És ennek meg kellene győznie arról, hogy lemondjak róla? – Valamitől elsötétül a tekintete, és ettől a valamitől hirtelen nemkívánatos módon felforrósodik a bőröm. – Mi van, ha nekem is szükségem van egy kis boldogságra? – mormolja szexin.

Ó, igazán jó ez a fickó! Valószínűleg számtalan nőt foszt meg a jégkrémjétől ennek a csábos, forró csokira emlékeztető hangnak a segítségével.

– Az pech. Ezen a jégkrémen már ott áll a nevem, *mister*. – Ránatok rajta egyet, de a doboz egy centit sem moccan, mert az idegen szorítása erősebbé válik rajta.

Ahogy közelebb hajol hozzám, magával hozza a szappana illatát, amibe egy lehetlenyi citrom- és mézaroma is vegyül.

– Neked elmentek otthonról, ha azt hiszed, hogy megkapod ezt a jégkrémet, Pocok.

– Pocok?

– Jól hallottad. – A pasas elvigyorodik, fülig ér a szája, majd az egyéb ízesítésű jégkrémek felé biccent a fejével. – Add fel a küzdelmet, és csapj le arra a Neapolitanre, mert ez a jégkrém itt az enyém!

Ez nevetséges. Sosem bocsátkozom szócsatába idegenekkel. Sze-xi pasasokkal meg aztán pláne nem. Normál körülmények között egyszerűen mondanék valami vicceset a hóvihar miatt kialakult jégkrémhiányról, szép estét kívánnék ennek a férfinak, aztán távoznék. A konfliktus nem old meg semmit. Ennek ellenére mégis itt vagyok, és úgy viselkedem, mint valami eszement nőszemély. Ez a tudat sem tarthat azonban vissza attól, hogy felmorduljak.

– Én. A. Mentát. Akarom!

A pasas elég közel van hozzám ahhoz, hogy lássam az apró sebhelyet a bal szeme alatt, amit félig elrejtenek kislányos szempillái. Micsoda szempillák! Ez olyan igazságtalan!

– Előbb fagy be a pokol, Pocok!

Már megint ezzel a Pocokkal jön. Fogalmam sincs, miért mondja, de nem vagyok hajlandó meghátrálni. Itt most a becsületem a tét.

Egyikünk sem moccan. Komoran meredek rá. Ő is komoran mered rám. Ezen a téren teljesen nyitott könyv a számomra. Olyan könnyű olvasni benne, mint levegőt venni.

Gyerünk, Pocok! Próbáld csak meg, ha mered!

Azt hiszed, nem vagyok képes elvenni tőled?

Tudom, hogy nem vagy képes.

Néma visszavágásának arroganciájától a fogamat csikorgatom. Lehet, hogy Stella Grey csupán egy átlagos lány, akinek vadító a haja, és olyan fenékkal rendelkezik, amelyik túl sok sütit látott, de semmiképp *sem* egy gyáva nyúl. Nem törődöm a ténnyel, hogy elkezdtem egyes szám harmadik személyben gondolni magamra, és figyelmen kívül hagyom a józanabb éneket is, amelyik azt üvöltözi

a fejemben, hogy „Ne! Ne tedd meg!”, és ahogy mondani szokás, felveszem a kesztyűt.

Lábujjhegyre emelkedem, és megadom a pasasnak a kegyelemdöfést.

Megcsókolom.

JOHN

Moccanni sem bírok a sokktól. Egyetlen csók miatt. Pedig nem volt benne semmi szenvedély, és nem is volt szexi. Inkább volt puszi, mint csók. Gyors és meglepő. Szinte nem is volt időm reagálni rá, már véget is ért, a lány pedig eltűnt. De amikor az ajkunk találkozott egymással, teljesen rabul ejtett. Abban az egyetlen, különös pillanatban a testem minden egyes izma megfeszült, a szívem pedig nagyot bukencezett a ketrecében. Éreztem a lány ajkának lágy párnáit – azt, hogy mennyire odaadó, mégis milyen ellenálló – és meleg leheletét, amikor felszisszent. Éppen úgy, mint én.

Felszisszentem!

Mi. A. Franc?

Rám telepszik az egész helyzet furcsasága, bizsereg tőle a bőröm. Egy borzalmas nap végén járok, amit egy borzalmas hét előzött meg, egy borzalmas hónap és egy borzalmas év. A borzalom mocsarában fuldokolva kellemes zsibbadtság kerített a hatalmába. Egy olyan világban tengődöm, amelyben nincsenek se hullámhegyek, se hullám völgyek. Ami engem illet, működik a dolog. Ahogy az is, hogy olyan egyszerű tevékenységekkel foglalom le magam, amiket az átlagemberek szoktak csinálni. Néha egy-egy rövid pillanat erejéig úgy teszek, mintha csak valami hétköznapi fickó lennék. Ma este például

élelmiszert vásárolok, mielőtt ideérne a vihar. Annyira szokványos az egész. Tetszik a dolog.

De ez az illúzió teljesen megsemmisül, ahogy ott állok, és elképedten meredek abba az irányba, amerre a csókos banditám elszelelt. A fagyasztóból kiáramló jeges levegő hatására kezd érzéketlenné válni a fülem és az arcom, de ennek szinte nem is vagyok tudatában. Ahogy annak sem, hogy jobb lenne ellépnem onnan. Egy másik érzés köti le ugyanis a figyelmemet. Valami olyasmi, amiről azt hittem, hogy örökre elveszítettem. A vérem hevesen és forrón száguld az ereimben, akadozva és gyorsan kapkodom a levegőt, éppen úgy, mintha egy erőteljes vágta után fékeztem volna le hirtelen.

Kemény a farkam. És nem kellett hozzá semmi más, mindössze egyetlen apró puszi egy hétköznapi külsejű lánytól.

Ismét felteszem magamban a kérdést...

Mi. A. Franc?

Na, jó, a lány nem teljesen hétköznapi. Még mindig látom a csípője ringását a lelki szemeim előtt, azt a formás, gömbölyded fenekét a csodásan a testére simuló, szűk, fekete szoknyában, ahogy elsétált tőlem. Fekete szoknya, fekete leggings, fekete bakancs, vörös haj.

Istenem, az a haj! Bármennyire zakkantnak tűnik is ez a nőszemély, a haja egyszerűen gyönyörű. Abban a pillanatban megakadt a szemem rajta, amint belépett a boltba. Egy kis vörös. Őrült Csajszí haja olyan ragyogó vörösarany árnyalatú, mint egy vadonatúj rézpenny. A csillogó, laza fürtök dúsan tekerdőznek, csillagrobbanás alakzatában veszik körbe hétköznapi pofikáját.

Már-már sokkoló volt, amikor először felém fordult, és alaposan megnézhettem őt magamnak. Az ehhez hasonló haj láttán az ember szexre és bűnös örömekre számít. Nem a világra rácsodálkozó, hatalmas szempárra és szeplőkre. Rettenetesen cuki. Édes, mint a

méz. Egy szexi gót lány Mary Ann-arccal. A lány a szomszédból némi Wednesday Addams-beütéssel.

Kissé megrázom a fejem, igyekszem összeszedni magam. Nem számít, hogy néz ki, ez a lány egy gyilkolásra kész, dühödt vénnyúl. Miért csókolt meg? Miről is vitatkoztunk?

Vetek egy pillantást fázó, üres kezemre. Igaz is.

– A Menta.

Hideg arcom széles vigorra húzódik.

Egy-nulla Pocok javára.

Hagyom becsapódni a fagyasztó ajtaját, és elindulok, hogy visszaszerezsem a jégkrémemet.

A lány már a kassza előtti sorban áll, és éppen ragyogó hajkoronája egyik kósza fürtjét próbálja a füle mögé simítani. Az arca szép, rózsaszínes árnyalatban pompázik, és a pír egyre csak mélyül, ahogy közeledem hozzá. Fehér fogak mélyednek a bársonyosan puha alsó ajakba, amely túlságosan is élénken él az emlékezetemben.

Amikor meglátom őt, eszembe jut a sokk is, ami akkor villant fel a tekintetében, amikor megcsókolt. Olyan volt, mintha maga sem lenne képes elhinni, hogy mire vetemedett. Soha nem találkoztam még olyan emberrel, akiben könnyebb lett volna olvasni, mint benne. Szinte látom, hogy forognak azok az örült kis fogaskerek az agyában, amikor magabiztos léptekkel odavonulok mögé, és egy tompa puffanással leteszem a kosaramat a szalagra.

Nyilvánvaló, hogy veszekedésre számít. És látszik rajta, hogy megrémíti a gondolat. Érdekes, hiszen néhány pillanattal ezelőtt még nem volt hajlandó meghátrálni. Korábban már kezdtem azt hinni, hogy egy zaklató jár a nyomomban, ami határozottan lelembózó volt. Semmi szükségem egy zaklatóra. Csakhogy a zöldséges pultnál olyan komor, figyelmeztető pillantást lövellt felém, hogy

átértékeltem az elméletemet. Nem, ez a lány nem akarja, hogy bármi közöm legyen hozzá. Ez a napnál is világosabb.

Ekkor elfintorítja az orrát, mint aki valami kellemetlen szagot érez. De nem vesz rólam tudomást. Ó, nem, Pocok a vállát fordítja felém, és közben úgy pihenteti hófehér kezét az *én* mentás-cso-kicseppes jégkrémemen, mintha arra számítana, hogy bármikor elorozhatom tőle. Aha!

Újra megjelenik a vigyor az arcomon, és közelebb lépek hozzá. A tarkójára szegezem a tekintetem, a finom bőrfelületre, ami épp csak kikandikál ütött-kopott, sötétkék bőrdzsekijének gallérja mögül. A jégkrémtolvajom szeme szintén sötétkék, és hirtelen elfog a vágy, hogy ismét láthassam, amint haragosan és kihívóan mered rám.

Gyerünk, Pocok, nézz rám azzal a dacos szemekkel! Olyan kibaszot-tul unatkoztam egészen mostanáig. Annyira kába voltam.

Közelebb lépek hozzá. Annyira közel vagyok, hogy elég lenne akár egyetlen rossz levegővétel is, és hetyke feneke máris az ágyékomhoz dörgölőzne. A gondlattól még ennél is tisztátalanabb, de nagyságrendekkel jobb ötletek villannak fel az agyamban. Furcsa, hogy ez a kiszámíthatatlan lány ilyen hatással van rám. Az a haj legalábbis mindenképp. Mindössze egy pillantást vetettem arra a hajra, már is elképzeltem, milyen lenne végigcirógatni vele kemény farkamat. De a csaj túlságosan cuki az ízlésemhez. Arról már nem is beszélve, hogy nagy valószínűséggel jobban hajlana arra, hogy beleharapjon a farkamba, mint arra, hogy leszopja.

Ez a rettenetes gondolat jár a fejemben, miközben a testsúlyomat áthelyezve elhúzódom egy kicsit tőle, és vetek egy pillantást a dolgokra, amiket kapkodó, ingerült mozdulatokkal éppen kipakol a kosarából. A női termékektől eltekintve szinte minden megegyezik azzal,

amit én összeválogattam. Beleértve a nyolc Honeycrisp almát, a két doboz vaníliás izlandi joghurtot, az organikus granolát – tőzegáfonyával –, a bivalymozzarellát, a koktélpáradicsomot, az olasz kenyeret és a füstölt, szeletelt baconot. Minden szarság pontosan ugyanaz. A lány Oreót vett. Én Oreót akartam. És ne feledkezzünk meg „A Mentáról”.

Vajon mi a fenéről szól ez az egész? Ha nem követ engem, és meg kell hagyni, hogy többnyire egy lépéssel mögöttem jártam, akkor mégis hogyan lehetséges az, hogy mindketten ugyanazokat a holmikat vásároltuk?

Ez rohadtul furcsa.

Ismét szemügyre veszem a lányt. Bosszant, de ugyanakkor el kell ismernem, hogy meg is döbbsen, mennyire erősen tudatában vagyok a közelségének. Vonzalom lenne? Nem is tudom. A magabiztos nőt kedvelem. Azokat, akik a pusztában jelenlétükkel képesek uralni egy helyiséget. Oké, többnyire az ártatlannak tűnő, édes, szexi csajokra buknom, akik úgy néznek rám, mintha én lennék a legédesebb desszert. Sekélyes vagyok a szex terén. Ez van!

Ez a lány itt úgy járt-kelt, mint aki megpróbál beleolvadni a környezetébe, egészen addig a pillanatig, amíg szembe nem szállt velem. És akkor teljesen átalakult. Minden figyelmét nekem szentelte. Olyan volt, mintha valaki gyors egymásutánban bevitt volna egy balegyenest és egy jobbhorgot is nekem. Megdöbbsentett. Felvillanyozott. Olyan régóta nem volt részem ilyen élményben, hogy először majdnem nem is ismertem fel az érzelmet.

Különös. És a lánynak szemmel láthatóan fogalma sincs róla, ki vagyok. Ami tetszik. Még hozzá nagyon. Ugyan nem ismer fel mindenki, de a velem egy korosztályba tartozó emberek többsége igen. Ms. Mentatolvaj viszont nem.

Végigfuttatom rajta a tekintetem. Tisztában vagyok vele, hogy érzi, és dühíti is a dolog. Ez elégedettséggel tölt el.

A vonásai szokatlanok. Az orra egy kicsit nagyobb a kelleténél, szögletes állához kerek arc társul. És aztán ott vannak még a szeplők. Szeplők, melyek fahéjas kristálycukorként pettyezik az orrát és az arcát. Éppen csak annyira sötétek, hogy megakadjon rajtuk az ember szeme, és meg akarja számolni őket, vagy esetleg végig akarja futtatni az ujját a mintázatokon. Sosem szerettem a szeplőket. Túl-ságosan elterelik a figyelmemet.

A lánynak még az ajkán is van kettő. Határozottan megzavarnak az összpontosításban.

Mégis a szeme az, amit szeretnék újra látni. A benne bujkáló bűntudatot. A lány ugyanis bűnös. Feszengve áldogál, és éberen őrködik a kajái fölött. Rólam egyáltalán nem vesz tudomást. Édes.

Fölé tornyosulok, úgy nyomasztom, mintha a lelkiismerete lennék. Kerek arca sötét rózsaszín árnyalatot ölt zavarában, ami élesen elüt azoktól a fahéjszínű szeplőktől. Bár nem kellene ezt tennem, jólesik felborzolni az idegeit. Nem tudnám pontosabban meghatározni ennek az okát, de mivel világéletemben hallgattam az ösztöneimre, most is követem az útmutatásukat.

A pénztáros komoran mered rám, még hozzá jogosan. Egy nagydarab férfi vagyok, aki egy magányos nő nyakába liheg.

A pénztárosra mosolygok.

– Ismerjük egymást.

– Nem, ez nem igaz – feleli a kis jégkrémtolvaj, és arra sem veszi a fáradságot, hogy felém forduljon.

Előrehajolok. Lányos sampon és zaklatott nő illatának elegye tölti be a tüdőmet.

– Ó, Pocok, hogy mondhatasz ilyet? Nem mindennap fordul elő velem, hogy megcsókolok egy nőt, és neki adom a jégkrémemet.

Olyan, mintha Pocok egész teste vibrálna, miközben azon vacillál, hogy szembeszálljon-e velem, vagy inkább menekülőre fogja a dolgot. A menekülésre tippelnék, mivel korábban is ellillant előlem, de akkor a sötétkék szempár rám szegeződik.

– *Én csókoltalak meg téged.* És az *én* jégkrémem volt!

Az övé? Felvonom a szemöldökömet, ő pedig elpirul. *Szép próbálkozás, te álnok kis tolvaj!*

Megtorlásként az ő szemöldöke is a magasba szökken. *Kinél van A Menta, tökfej?*

Eléggé lenyűgöző, hogy a pusztá tekintetével képes ilyen tisztán és érthetően kommunikálni a „tökfej” szót. A pénztáros odaadja neki a visszajárót, Pocok pedig távozni készül. A tudat, hogy pillanatokon belül kísétál az életemből, nyugtalanító módon hatalmas veszteségérzettel tölt el.

– Mi a neved? – kérdezem, mert muszáj megtudnom. Valószínűleg valami cuki és huncut.

Pocok megtorpan.

– Sajnálom, de nem állok szóba idegenekkel.

Kitör belőlem a nevetés.

– Igaz is, csak csókolózol velük.

Csókolj meg ismét, az majd segít, hogy szépen megismerkedjünk egymással!

Nem! Nem akarom megcsókolni ezt a csajt. Hiszen egy igazi esze-lős, minden bizonnyal az a fajta, aki szorosán lehungya a szemét szex közben, és fejben a bevásárlólistája összeállításán szorgoskodik – egy újabb mentás-csokicseppes jégkrémbeszerző körútról ábrándozik.

Kis tolvaj. Egy gonosz édességrabló, aki nem hagyott nekem semmi nassolnivalót a hóvihar idejére. A francba, vissza kéne mennem azért az átkozott Neapolitan jégkrémért, de gyűlölöm az epres részt. Miért is teszik bele azt a szarságot?

Megcsóválom a fejem, és Ms. Mentára összpontosítom a figyelmem. Ő önelégült vigyorral néz rám, mert tökéletesen tisztában van azzal, hogy kénytelen vagyok lemondani minden cukros finomságról, és hirtelen gyerekes készletést érzek arra, hogy meghúzzam a haját, vagy belecsípjek a fenekébe. Mindkét lehetőség egyformán vonzó a számomra.

Perverz és furcsa, Jax.

– Tényleg nem elárulod el a neved, tolvaj?

– *Téged* hogy hívnak? – dobja vissza a labdát, mintha nem lenne nevem.

– Johnnak. – Igazat mondok, de ugyanakkor mégis hazudok. A fogaimat elővillantva elmosolyodom. – És téged? Szükségem lesz valamire, amire hivatkozhatok, amikor megteszem a feljelentést.

A lány felszegezi az állát, megragadja a táskáit, de aztán megtorpan, előkapja az Oreót – az utolsó csomagot, amit sikerült megszereznie, mielőtt esélyem lett volna a közelébe jutni –, és lecsapja a szállítószalagra.

– Kínáld meg a zsarukat egy kis keksszel! Valószínűleg megéheznek, mire végighallgatják a nyavalygásodat. – Ezzel a lány mérgesen elvonul. Nincs semmi csípőringatás, katonásan masírozik. A legszívesebben ismét elnevetném magam.

– „Hagyd a pisztolyt! Hozd a cannolit!” Mint a *Keresztapában*... Erről van szó? – kiáltok utána.

A pénztáros úgy mered rám, mint egy őrültre. Kénytelen vagyok egyetérteni vele. Mert egyetlen meggondolatlan pillanat erejéig

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

felmerül bennem, hogy Pocok után rohanhatnék, és kideríthetném, lehetséges-e még tovább borzolni az idegeit – annak ellenére, hogy a gyanúm szerint nem képes lazítani az ágyban, vagy talán éppen emiatt. Szeretem a kihívásokat.

De sosem feledkezhetem meg arról, ki is vagyok valójában. Az éppen annyira megváltoztathatatlan, mint a szemem színe. Bármit hozzon a sors, Jax Blackwood vagyok: a Kill John híres gitáros-éneke, de ugyanakkor hírhedt is, mivel két évvel ezelőtt megpróbáltam megölni magam. Minden egyes nő, akivel összehoz a sors, ismerni fogja ezeket a tényeket velem kapcsolatban, és ez a tudás mindenre kihat majd kettőnk között, az első pillanattól fogva. A hírnév és a hírhedség nagyszerű eszköz arra, hogy felszínesek maradhassanak a kapcsolatok. Jobban is szeretem így. A szex az szex, szórakoztató, könnyed és kölcsönös élvezet.

Ms. Mentatolvaj viszont egyértelműen nem a gyors kalandok híve. Ennyi még nekem is lejött. És bár a vele folytatott szócsatánál szórakoztatóbb élményben hónapok óta nem volt részem, jobban szeretném frissnek és tisztának megőrizni ezt a pillanatot az emlékezetemben. Nem akarom bemocskolni azzal, hogy megdugom őt, azután kipattanok az ágyból, amint végeztem a dologgal.

Figyelem távolodó alakját, majd megdörzsölöm az ismerős ürességtől megfeszülő mellkasomat. Vannak dolgok, amik egyszerűen nincsenek megírva a sors könyvében.